

Πίνδαρόϋϋριόν ήρωα και ποιόν άνδρα να υμνήσουμε;” προβληματιζόταν ο

Όχι γιατί δεν έβρισκε, αλλά γιατί δεν μπορούσε να επιλέξει ανάμεσα σε τόσους ήρωες, ανάμεσα σε τόσους άνδρες, που τιμούσαν τον τόπο και την πατρίδα τους, τότε..

Τότε, σ' εκείνα τα χρόνια τα παλιά, όταν στους Πανελλήνιους Αγώνες αμιλλώνταν της Ελλάδας ο ανθός, που εγγυώταν την ελευθερία και την αξιοπρέπείά της, σε τέτοιο βαθμό, όσο και τα τείχη των πόλεών της και γι' αυτό τιμώνταν με θεϊκές τιμές και εν ζωή και μετά θάνατον.

Γενικά, ως ήρωας χαρακτηρίζεται ένα άτομο που διακατέχεται από μια αίσθηση γενικά αποδεκτής ηθικής, που υπερβαίνει τα όρια του προσωπικού συμφέροντος, που δεν ανέχεται την αδικία και μένει σταθερός στις δεσμεύσεις του.

Ήρωας μπορεί να είναι ένα εξαιρετικό πρόσωπο ή ένας συνηθισμένος πολίτης που επιδεικνύει μια ασυνήθιστη πεποίθηση και επιμονή στο να πράττει το σωστό. Στο άτομο αυτό αποδίδονται χαρακτηριστικά συμπεριφοράς όπως γενναιότητα, αυτοθυσία, σοφία, ευαισθησία στις ανάγκες των άλλων, τοποθέτηση του κοινού συμφέροντος πάνω από το ατομικό.

Ο ήρωας παρακινεί τους ανθρώπους να δουν τα καλά στοιχεία μέσα τους και να τα αναπτύξουν. Καθώς είναι ένα πρόσωπο που αξίζει να θαυμάζει και να τιμά κανείς, είναι πιθανό ότι θα προσπαθεί να μιμηθεί τις πράξεις του. Έτσι, ο ήρωας μπορεί να λειτουργήσει ως εμπνευστής και καθοδηγητής για τα άτομα και την κοινωνία.

Κάθε εποχή, αλλά και κάθε λαός είχε και έχει τους ηρώες του... Ανθρώπους, που υπερέβησαν τα ανθρώπινα μέτρα, ενέπνευσαν και ενεψύχωσαν τους άλλους, καθιστάμενοι πρότυπα εθνικής και κοινωνικής ευθύνης και προσφοράς, είτε στον πόλεμο, είτε στην ειρήνη.

Όρωας ήταν ο Αχιλλέας, που αγωνίστηκε για την τιμή και τη δόξα, ήρωας, όμως, ήταν και ο Οδυσσέας, που αγωνίστηκε να ζήσει μια ζωή ήρεμη και ειρηνική, με την οικογένειά του, σε μια ευτυχισμένη Ιθάκη!

Γιατί ο ηρωισμός δεν εξαντλείται στα πεδία των μαχών, αναπτύσσεται και εκδηλώνεται και στα πεδία της καθημερινότητας... Είναι ο άλλος, ο αφανής και ίσως πιο αναγκαίος-γιατί έχει διάρκεια- ηρωισμός.

Είναι ο ηρωισμός της ευθύνης, του καθήκοντος, του χρέους... Ο ηρωισμός να μένει κανείς πιστός στις αξίες και τις αρχές του, όταν οι άλλοι τις προδίδουν, ο ηρωισμός να θέτει κανείς το συλογικό συμφέρον πάνω από το ατομικό, όταν κυριαρχεί ο ανταγωνιστικός εγωισμός, ο ηρωισμός να παραμένει κανείς ηθικός σε μια κοινωνία αντιηρωική και ανήθικη...

Πικρή η διαπίστωση: σήμερα για να γίνει κανείς ήρωας, χρειάζεται

ηρωισμός.... Χρειαζόμαστε ηρωισμό σε τούτη την κοινωνική και πνευματική διάλυση, που σαν συνδετικός κρίκος θα συγκρατήσει τον σπασμένο κοινωνικό ιστό, μέσα στη λαίλαπα της γενικευμένης κρίσης, που σαρώνει αρχές, ιδέες, αξίες και ιδανικά!

Σήμερα, περισσότερο από ποτέ, είναι ανάγκη να σηκώσουμε τον άγνωστο και ηρωικό Έλληνα λίγο ψηλότερα, βοηθώντας έτσι και συμβάλλοντας στη δημιουργία μιας νέας κοινωνίας, απαλλαγμένης από τις παθογένειες του παρελθόντος.

Είναι θέμα πλέον εθνικής επιβίωσης η άρνηση των προτύπων εκείνων, που μας οδήγησαν ένα βήμα πριν την καταστροφή, όχι τόσο την οικονομική, όσο την πνευματική, την κοινωνική και την ηθική και η ταυτόχρονη προβολή των ηρώων, που εξακολουθούν να αντιστέκονται στη γενικευμένη παρακμή και να προτείνουν ένα άλλο τρόπο ζωής, γνήσια Ελληνικό!

Και προκαλεί δυσθυμία η διαπίστωση ότι τίποτα δε φαίνεται να έχει αλλάξει... Ή καλύτερα τίποτα δεν δείχνει ότι έχουμε αλλάξει!

Τα μάτια μας ακόμα θαμπώνονται από τη επίπλαστη δόξα της στιγμής... Η κρίση μας ακόμα θολώνεται από τα θέληττρα της της απατηλής και φευγαλέας δημοσιότητας... Ακόμα και το θυμικό μας, οι συγκινησιακές αντιδράσεις μας, είναι επιλεκτικές... Απογοητευτικά επιλεκτικές....

Μόλις πρόσφατα, τέσσερις νέοι έχασαν τη ζωή τους σε τραγικές συνθήκες. Όχι πως ήταν οι μόνοι νέοι, που χάθηκαν πρόωρα από ατυχήματα... Ήταν οι ιδιότητές τους, όμως, που έκαναν το θάνατό τους πανελληνίως γνωστό. Οι τρεις, άγνωστοι μέχρι τότε, σκοτώθηκαν σε ώρα καθήκοντος, ο τέταρτος, συμπαθής, πασίγνωστος και δημοφιλής, επιστρέφοντας στο σπίτι του ... Τριανταπέντε χιλιάδες συνόδευσαν τον αδικοχαμένο καλλιτέχνη στον τάφο του, με την τηλεόραση σε απευθείας μετάδοση, τους άλλους τρεις, που έχασαν τη ζωή τους στα κύματα του Αιγαίου, πόσοι;

Ο Πιτακός ο Μυτιληναίος διαπίστωνε ότι "Είναι έργο των σοφών, να προβλέψουν τη συμφορά πριν έρθει και είναι έργο των γενναίων να αντιμετωπίσουν τη συμφορά όταν έρθει"

Σοφοί αποδείχτηκε ότι δεν είμαστε....

Γενναίοι, όμως, πρέπει να γίνουμε!

Αφού πρώτα μάθουμε και να τους γενναίους να τιμούμε και να αναγνωρίζουμε!

Διαφορετικά η συμφορά θα μας καταβάλει, ενώ εμείς θα άδουμε...

**† Ο ΣΥΡΟΥ ΔΩΡΟΘΕΟΣ Β΄**

«Τίν' ήρωα τίνα δ` άνδρα κελαδήσωμεν;»

Εμφανίσεις: 3960

---

**(Εφημερίδα “ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ”, Σάββατο, 5 Μαρτίου 2016)**